

ut velint. Animi gratia e domo in publicum exiens cùm artifices omnes assiduos in tabernis versari ad opus intueretur, quasi gravissimo aliquo a censore commonefactus sèpè domum confessim repetebat, & nos quoque pro suscepto officio, inquiens, exercebimur. Vere novo cùm rura & colles efflorescentes intue retur, arbustaque, & plantas omnes maximam præ se fructuum spem ferre animad verteret, vehementer tristis animus reddebat, hisque sese castigabat dicens: *Nunc te quoque, o Baptista tuis de studiis quidiam fructuum generi hominum polliceri oportet.* Cùm autem agros messibus graves, & in arboribus vim pomorum per autumnum pendere consipicaretur, ita afficiebatur moerore, ut sint, qui illum viderint præ animi dolore interdum collacrymasse, ejusque immurmurantis verba exaudierint, en Leo, ut undique testes, atque accusatores nostræ invertæ circumstant! Et quid nam uspiam est, quod integrum in anno multam de se mortalibus utilitatem non attulerit? At tu & quidnam habes, quod in medium tuo pro officio abs te perfectum efferas? Præcipuam & singularem voluntatem capiebat spectandis rebus, in quibus aliud esset specimen formæ, ac decus. Senes præditos dignitate aspectus, & integros, atque valentes, iterum atque iterum demirabantur, deliciisque naturæ sese venerari prædicabat. Quadrupedes, aves, ceteraque animantes forma præstantes dicebat dignas benevolentia, quod egregia essent ab ipsa natura dignata gratia. Lepidissimo cani suo defuncto funebrem scriptis orationem. Quicquid ingenio esset hominum cum quadam effectum elegancia, id prope divinum ducebat, tantique cuiusvis, & in quavis re expositam melusoram faciebat, ut etiam malos scriptores dignos laude affleveraret. Gemmis, floribus, ac locis præsertim amoenis visendis nonnumquam ab ægritudine in bonam valetudinem rediit. Ore porrecto, & subafflito quidam incedebat: *hunc, inquit, sua olet barba.* In insolentem, & irridentem: *Eus tu, inquit, ut solent quidem apte flere, qui rideant in epte!* In eam, qui sua prolixa gloriaretur barba;

A sordes, inquit, pectoris perquam belle subintegrit. Ex verbosi ore teter flatus in ejus os effundebatur. Ille se finxit calu sternutatorum, atque & quidnam causæ est, inquit, quod Solen sternutabundi aspicimus? riferem amici, & disputatione hac jocosa verbosi historiam interrupere. Roganti levissimo cuidam, quid ita simulacrum finxit ore aperto, ut canteat, inquit, ubi ipse saltaveris. Cdm laudaretur quidam, quod diligens animadversor esset, & scriptorum errores pro quoque severæ colligeret: *Nunc, inquit, hunc video, unde si erroribus refertissimus.* Elluonem conspicatus, qui quidem esset ad egestatem redactus; non, inquit, bos physici movere homines ex crapula farnescere. Tumidum quendam, & plane morosum despiciens dixit: bonum hunc sibi videri musticum, qui quidem ex vestigii complexione excitatam armiam parvis auribus gradiendo capeceret. Cuidam procaciori, cui esset pollitus numeros, cùm aureos rogaret, undecim connumeratis numis, alium inquit si addidero, solidum dederō, quid numeros promisi. In quendam pinguem, qui esset multo ære alieno astritus, sic inquit, & saccus quidem isthac pacto fuerit turgitus multa capiens, & nibil reddens. In invidum, & maledicuum at enim, inquit, horrendum canit noctua. Cuidam, qui suæ superbiam uxoris detestaretur, neque irasci, inquit, nosti, neque irridere. In familiarem inertem, & somniculo sum rogantem, quid ita esset, quod suis ædibus hirundines non nidificarent; minime inquit, mirum: nam iste algent homines. En gibbosum cujusdam delatoris dorso ad se proficisci talpam jam tum furgentem affuturam dixit. Quosdam ex magistratibus improbos a porta propere exentes conspicatus: *bene, inquit, sese res habet, quando quidem isti effigiant.* Macie confectum hominem quemdam salutans, salve inquit sal. Importuno, & plurima petenti; o inquit mi homo quantam attulisti negandi facultatem! Facere ajebat Bononia, quod esset illa quidem pinguis civitas, sed insulsa. In eum, qui esset claudus; poplitem is, inquit, perquam belle scalpit!